

Dita

30 szentjánosbogár és más történetek

Az elveszett lepke története

Dita egy kicsi lány, aki egy városban lakik, amely szintén nem mondható nagy-nak. Vannak, akik a kisvárosokban unatkoznak. De Dita ritkán unatkozik. Ha véletlenül nincs elfoglaltsága, szívesen fedez fel mindenben valami mást, mint a többiek. Ahogy most vasárnap is!

Elindult, hogy megnézzon egy nemzetközi lepkekiállítását.

A botanikus kert lepkeházában párás, fülledt meleg volt, akár egy igazi dzsungelben. Az emberek között lepkék röpködtek. Tarkák és akkorák, mint Dita tenyere. Hirtelen egy kisgyerek sikkantott egy nagyot, megijedt, hogy a pillangó véletlenül nekicsapódik. De az, akár egy gyakorlott pilóta, ügyesen irányt váltott. Ám az is megtörtént, hogy valakinek a hajában vagy az orrán landolt valamelyik lepke. Leginkább azonban a fák vagy bokrok levelein pihentek meg. Vagy a víz-en ringatózó vízínövények szirmaira szálltak, hogy kortyoljanak egyet a virágok édes nedűjéből.

Egy átlátszó dobozában Dita még a lepkebábokat is megfigyelhette. Sőt, még azt is, hogyan kell életre belőlük egy valódi pillangó.

Miután mindent megtekintett, Dita kijött a lepkeházból. Végigsétált a narancs-, citrom- és olajfákkal szegélyezett sétányon. Egyszer csak egy hatalmas kék lepkére lett figyelmes, amely akkora volt, mint a két tenyere. Az úton ült mozdulatlanul. Az emberek fölé hajoltak, s viccesen megjegyezték, hogy biztosan kiszökött a fogságból, s milyen jól tette, most már végre szabad lehet. De Dita veszélyt sejtett, és rögtön berohant a lepkeházba. Megkereste a lepkék gondozóját, aki azonnal tudta, mit kell tennie. Két tenyeréből tetőt formált, óvatosan a pillangó fölé helyezte, és a markába zárta.

– Még pár perc, és elpusztult volna. Ezek a kis lények nem élik túl a mi hideg, száraz éghajlatunkat – magyarázta a körülötte állóknak.

Dita visszakísérte kis pillangóját a lepkeházba. A gondozó egy hatalmas levélre helyezte a lepkét.

– Lefotózhatom a mobilommal? – kérdezte Dita.

– Természetesen, hiszen kitűnően vizsgáztál lepketanból! Sokat segítettél neki! Dita fotózott, fotózott... s a pillangó meg sem moccan.

Dita meg volt róla győződve, hogy kis pillangója édesdeden elaludt a levélen, és éppen arról álmodik, milyen bátran kirepült a dzsungelből, s a hideg, veszélyes világból végül hogyan mentette meg őt egy kislány.

Történet 30 szentjánosbogárról

Egy forró, nyári napon Dita barátnőjével, Zitával és annak bátyjával, Vilóval a közeli várromhoz kirándultak. Vilo és Zita szülei két sátrat állítottak fel. A gyerekek eldöntötték, hogy az egyikben Vilo éjszakázik majd az apukájával, a másikban Zita az anyukájával és Ditával.

Napközben a gyerekek bejárták a vártornyot, az immár tető nélküli nagytermeket, az egész várromot, kincs után kutatva. Ami mások előtt eddig rejtve maradt. De hiába! Este Zitáék apukája tábor tüzet rakott, és szafaládét, padlizsánt, hagymát készített elő a sütéshez. Feljött a hold és a csillagok. Dita, Zita és Vilo elszaladtak a tűztől.

– Én ma láttam egy viperát, de nem kiáltottam nektek, nehogy mérgében megmarjon – állította Vilo.

– Én meg egy lovast láttam vágatni a várrom körül. De nem mutattam meg nektek, nehogy éjszaka háborgasson minket. Mi van, ha a vár szelleme? – árulta el Zita.

– Én pedig hullócsillagot láttam. De nem szóltam nektek, mert elállt a szavam! – tette hozzá Dita.

– Teljesen puff lettél! – nevetett Vilo.

És ekkor a következő történt:

Dita hirtelen suttogásra lett figyelmes: Diiiiitaaaaaaa! Majd apró, zöldeskék fények jelentek meg körülötte. Szentjánosbogarak. Először a fejét repülték körbe, majd a nyaka körül keringtek. Akár egy világító nyakék. Dita nem rémült meg. Sőt, elkezdte számolni a szentjánosbogarakat. Zita és Vilo is segített neki.

– Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, nyolc... – egészen harmincig számoltak.

Amikor már mind a sátorban feküdtek, Dita gondolatban újra számolni kezdte a szentjánosbogarakat. Huszonötig jutott el, majd mély álomba zuhant.

Történet a rókaról

Dita a múlt éjszaka egy rókát látott. Így történt az eset:

Minden alkalommal, amikor a sötétség fekete paripaként vágat be a házba, Dita már mélyen alszik. Egészen reggelig, amíg anyukája fel nem ébreszti. De a múlt éjszaka más volt. Ditát felébresztette a telihold. Bekukucskált az ablakon, és húzta Ditát kifelé. A kislány kísértelt a kertbe, ahol meglátta azt a VALAMIT. Két sárgászöld fényt a bejárat melletti tuják mögött.

Dita a hold fényében hirtelen felismerte a rókát! Szeme úgy világított, akár a citrom.

– Róka a városunkban? Ilyen aligha történhet – gondolta Dita. A róka intett egyet hosszú, bolyhos farkával, majd megszólalt:

– Ó, ó, ó! Egyszerűen éhes vagyok! Egereket hallottam szaladgálni a fű között. És gilisztákat mászni a járatokban. Nekem nagyon éles a hallásom, hi, hi, hi – vihogott a róka.

– Beszélő róka. Na, ezt aztán senki sem hiszi el nekem. Sem Zita, sem Vilo, de még a papagájom sem – gondolta Dita. Ám hangosan csak ennyit mondott:

– Nem félek tőled! Egyáltalán nem! Menj el a kertünkből!

– Hmm! Én rögtön kiszagolom a füllentést! Nem igaz, hogy nem félsz tőlem!

Dita belátta, hogy a rókának igaza van. Fél.

– Ha felmennél a Borongós hegyre, nem csodálkoznál azon, hogy az állatok beszélnek. Ott azt is megtapasztalnád, hogy az ember olyan, mint a róka. Rossz és ravasz is tud lenni. De okos is. Akárcsak én.

– No és hol van az a Borongós hegy? – hebegte Dita.

– Hááát, kacskaringós út vezet odáig. Előbb el kell... – de a róka már nem tudta befejezni a mondatot. Ebben a pillanatban ugyanis Dita anyukája kinyitotta az ablakot, és kikiáltott:

– Van ott valaki? – Dita hallgatott, megbújt az árnyékban, hogy édesanyja ne vegye észre.

A róka is hallgatott, mint hal a vízben. Legyintett egyet a farkával, és már ott sem volt. Anyuka becsukta az ablakot. Dita várt egy ideig, hátha visszatér a róka, de az éjszaka hűvösétől megborzongva végül visszament a szobájába, és elaludt.

Amikor reggel Ditának eszébe jutott a róka, nem tudta eldönteni, hogy csupán álmodta az egészet, vagy valóban találkozott a rókával éjszaka kint a kertben. Hiszen a rókák már csak ilyen titokzatosak!

Történet a táncoló medvéről

A nyár és az eseményteli ős után beköszöntött a tél. Dita a behavazott parkon keresztül a zeneiskolába igyekezett. Egyszer csak egy mocorgó halomra lett figyelmes. Csakhogy az nem egy mocorgó halom volt, hanem egy – élő medve! „Álmodom! Fekszem az ágyamban, és álmodom!!!!” Dita szorosán lehunyta a szemét, de nem bírta sokáig, újra kinyitotta. Ám a medve nem tűnt el. Sőt, egyre közelebb jött Ditához, és két lábra állt. Dita kitátotta a száját, és tele akarta ordítani az egész parkot, az egész várost, sőt az egész világot. Ám ebben a pillanatban a medve táncolni kezdett! Ditának volt otthon egy beszélő papagája, találkozott már beszélő rókával, élő kínai babával, megmentett a pusztulástól egy pillangót, látott hulló csillagot, álmában találkozott a hasonmásával... Egy szeme előtt táncoló medvéről azonban még csak nem is álmodott. A medve először az egyik, majd a másik oldalra pördült. Ugrott egy nagyot, hogy csak úgy döngött alattuk a föld és kavargott körülöttük a hó. Felemelte két mellső lábát, és körözött vele a feje fölött, akár egy hastáncosnő. De amikor a medve meghajolt Dita előtt, és szomorúan a szemébe nézett, Ditának összeszorult a szíve és mindent megértett. A medve megszökött a cirkusból! Most éhes, és ki akar érdemelni valami harapnivalót. Ezért táncol. És bizonyára szomjas is, mintha nem is medve lenne, hanem egy víziló. Ditának valamit tennie kell. Először is megtapsolta a mackó produkcióját. Majd kivette a tízórajját, és a táncosnak adta. Az jó étvággal lenyelte, és boldogan felmordult. Most ő tapsolta meg Ditát.

– No, és most gyere szépen velem! Oda, ahová tartozol – mondta Dita a medvének. Az engedelmesen követte, akár egy kutyus. Ditának eszébe jutott, hogy egy ankétban hasonló helyzetben bizonyára ilyen kérdéseket tennének fel:

Hol a helye az efféle medvének?

A) cirkuszban

B) állatkertben

C) erdőben

D) annál, aki megtalálta

Dita és a medve végigsétáltak a téli parkon. A medve visszakerült a cirkuszba, és Ditára újabb történetek vártak.

Tóth Ozsvald Zsuzsanna fordítása